

להם זה

יודעות רק למתי מספר. על כל נשים, מחיר המניות קפץ מיד עם גילוי הנפס ל-25 עד 30 ל"י המניה. בצורה זאת, הודות לראיית הגולד של המדינאי בעל המעוף, נוסף כמעט מיליון עגול לרכושו של יעקב שמשון ספירא.

אך עורך־הדין המזהיר היה רגיל לעיסקות גדולות. תקצר היריעה למנות אותן אחת לאחת, אולם די להזכיר את טיטולו המקצועי המסור במיזוג חברת הספנות דיזונוף עם צייטשם הענקית. שכר טרחתו התאים לחשיבות הכיבצע: סכום בן חמש ספרות.

בשעתו עורר ספירא רבי־הפעלים שערווייה כאשר הואשם בכנסת בקבלת משכורת קבועה והגונה מחברת השילומים. השבוע, לאחר שהתפרסמו כמה עיסקות אחרות שלו, הגיש את התפטרותו מהכנסת. אולם אין לחשוש כי הצעד ימנע ברמת מחייתו של נציג הפועלים (לשעבר) החובע הנלהב של הקפאת השכר. קשריו הפוליטיים לא ייהרסו.

כל בניו למדו בחוץ לארץ, בתו הצעירה נוהגת בחן רב במכונית פרטית רחבת־ממדים משלה, מתכוננת לטיול נרחב בחוץ לארץ.

תרומתו לקרן המגן: עד כה — אפס!

שמעון דיסקין: שק המלט

שמעון דיסקין הוא אדם בעל הכנסות צנועות, לדעתו אמנם, אין להשוות את היקף עסקיו לאלה של סולל-בונה: הם באמת קטנים יותר במידה מסוימת. לעומת סולל-בונה שבנה עבור הבריטים בתקופת מלחמת העולם השנייה עשרות מחנות ומיתקני-ענק, בנה דיסקין חלק צנוע יותר של מערך ההגנה הבריטי במרחב — כמה מחנות, עשרות לארבים לסאנקים ועוד זוטות כאלה בכמה מדינות.

ואולם הוא עשה זאת בהצלחה רבה ובשכל טוב. כאשר בנה, למשל, מחנות צבאיים בגליל, הוסכם בינו לבין המפקדה הבריטית שהיקף העבודה (והתשלום) יקבע לפי מספר שקי המלט הריקים שיציגו לממונה על התשלומים. לפי שיטה זו, ניתן היה לקבוע איוו כמות של בטון שימשה לצרכי העבודה. כעבור זמן מה, החל קצין אינטליגנציה חוקר את השמועה המוזרה כי הקבלן דיסקין קונה בשוק שקי מלט ריקים בטיטונות.

לאסונו, נאלץ האיש (לצרכי ייצוג) לגור בחילה מטוארת שבנה לעצמו ברחביה, במרחק לא רב מבית דיסקין, שם נמצאים המשרדים החולשים על מפעלי הבנייה והמתחצבות של ש. דיסקין בע"מ, הנדסה וקבלנות.

אולם אין ללמוד מכך כי האיש הוא באמת בעל הון תועפות. בספר הנישומים, למשל, מצויין בפירוט כי אין הוא מרוויח יותר מ־200 ל"י ו־500 פרוטה לחודש.

על כן, ברור כי היה זה מאמץ עליון הראוי לציון, כאשר תרם הקבלן דיסקין אלפיים ל"י לקרן המגן — תרומה שהיה להכנסותיו (המוצהרות) במשך 10 חודשים שלמים.

אפרים אילין: רבע מכונות

אפרים אילין הוא אדם שאינו שונא פרסומת. והוא מגיעה לו, בזכות היותו בין בוני הארץ ועמודי התווך של כלכלתה. הוא, למשל, אחד השותפים העיקריים במפעלי קיזור-פרייור החיפאיים.

המפעל הגדול אינו יודע גבול לעסקותיו. מדי חודש נוספים קונים חרשים — הן בלירות ישראליות והן במטבע חוץ. אילין המנהל מתמצא היטב בשערי החליפין. לפני חודשים אחדים אף נתבלבל אחד מפקידי האוצר והכריז כאילו יתבע את המפעל לדון על עבירות מטבע. אך לא אדם כאילין יובא לדון.

לא היתה זו תעוה המשפטית הראשונה בקשר לאילין: בשעתו חשדה בו מפקדת אצ"ל, שאילין נמנה בין חבריה, בהסגרת דוד רואל לידו הבריטים, אחרי שהובילו בעצמו למסוס ממנו הורידוהו הבריטים. אך, כמוכן, לא היתה שום הוכחה לכך.

לעומת זאת קיימת הוכחה ברורה כי אילין ומפעלו הם מן הדואגים לבטחון העם והמדינה במצור. פועלי המפעל תרמו רבע ממשכורתם החודשית. גם המפעל תרם — קצת פחות מרבע מחירה של מכונת אחת: אלף לירות ישראליות. אילין עצמו הודעה עם המפעל. הוא לא הוסיף פרוטה מהכנסתו הפרטית.

אולם הדבר מובן. למר אילין אין מה לדאוג. הוא רכש לא מזמן חילה בצרפת. על כל צרה שלא תבוא, בכל זאת, מצא זמן השבוע לשגר מכתב למערכת הארץ

היו ששילמו בדם. היו ששילמו באב-רי גופם. היו ששילמו בקיצבת-נכים והורים שכולים. היחידים שראו את עצמם פטורים מלתת את חלקם היו אלה שהמדינה עשתה אותם לעשירים. הם השליכו לאומה הלוחמת פירורים. כמו לעני אשר עומד בפתח.

מאת שלום כהן -

מי הולך בראש?

זה הנותן את הווגמה האישית, זה הצועד ראשון בהגשמת כל משימה לאומית.

אולם מה המצב בישראל? האם איתם האנשים העומדים בראש המדינה גם הם הילכים בראש בשעת הסכנה, בשעה שביישוב הארץ, למאמץ עליון, בשעה שתורמים לקרן המגן? לא. הם צולעים רחוק־רחוק בעקבות האנשים הקטנים, העולים החדשים, הנכים ופועלי־הרחק. איתם ההולכים בתלם כל ימות השנה, העושים את אשר אומרים להם המנהיגים — הם מרצו קדימה, התייצבו בשורה הראשונה של הדואגים לשלום ארצם והמוכנים להקריב קרבן למענה. ואלה שתמיד, שעה שחולק משהו, צעדו בראש — היכן הם בשעה זו?

הנה מבחר קטן ומקרי — אך אופייני.

יעקב ספירא: נציג הפועלים

יעקב שמשון ספירא עלה בימים אלה לכותרות העיתונות כשהתפטר מהכנסת, שלושה חודשים אחרי הבחירות ולאחר יותר מארבע שנות עבודה פורייה. אך מלבד ייצוג פועלי ארץ־ישראל בכנסת עסק ספירא בעוד כמה דברים תפלים וצדויים.

בתקופת מלחמת השיחור, למשל, כאשר התנדב ככל

החברה היתה מוכנה לשלם בעין יפה תמורת השירות. לשפירא הגיע סכום של 30 אלף ל"י. אולם הוא העדיף לקבל אותו בצורת 30 אלף מניות של החברה, שמחירו הרשמי היה אמנם לירה אחת למניה, אך כבר בצאתן לשוק נקבע להן על־ידי החברה מחיר התחלתי של חמש ל"י למניה.

ייתכן כי רק מקרה הוא שחברה זאת היא שקיבלה את הזכויות הממשלתי לחפש נפט וזקא בחולייקאת, המקום בו ערכו הבריטים קידות, שתוצאותיו המדעיות המעודדות היו

אלמנה עולת טריפולי נתנה את רכושה האחרון מתנת נישואיה -

